

TRO OG GJERNINGER I EN VERDSLIGSINNET VERDEN

Biskop Keith B. McMullin

Annenrådgiver i Det presiderende biskopsråd

Kirkens skoleverks temakveld • 5. november 2006 • Brigham Young University

Mine kjære brødre og søstre, det er tankevekkende å se dere som kommer fra forskjellige bakgrunner og forskjellige deler av landet, og tenke på at i kveld er vi samlet over hele verden. Både nå og til reprisene av dette møtet, vil unge voksne over hele Kirken samles for å delta i denne begivenheten. Det er virkelig fantastisk.

Det skjedde noe stort på generalkonferansen forrige måned. For mesteparten av verden gikk det upåaktet hen, men for dem som kjenner og elsker sannheten, var det like uforglemmelig som larmen av titusen tordenskrall.

Tenk tilbake på det siste møtet. Fra Tabernakelkoret kom de kjente strofene:

*Ha takk for profeten du sendte,
du Herre på denne vår dag,
for sannhetens baune du tente,
som åpnet vårt blikk for din sak.¹*

Plutselig reiste menn og kvinner, gutter og piker som var forsamlet i Konferansesenteret, seg i ærbødighet og takknemlighet for velsignelsene som blir omtalt i denne salmen. Vi sto i takknemlig erkjennelse av at Jesu Kristi evangelium har blitt gjengitt, at Gud Faderen og hans elskede Sønn har talt fra himmelen, at Joseph Smith var en profet og at president Gordon B. Hinckley er Herrens profet på jorden i dag.

Det var en åndelig gripende erfaring. Det var et tidspunkt da innbyggerne i Guds rike, under påvirkning av Den hellige ånd, *reiste seg for sin tro!*

Tidligere den dagen hadde president Hinckley talt følelsesladet og takknemlig om sine fremskredne år og den medfølgende helsetilstanden. Som det eksempel på trofasthet han alltid er, lovet han på ny å vie sitt liv til Herrens sak. Han sa:

«Herren har latt meg leve, og jeg vet ikke hvor lenge. Men uansett skal jeg fortsette å gjøre mitt beste for å utføre mine plikter...

... Vi skal fortsette så lenge Herren ønsker... Når det blir tid for en etterfølger, vil overgangen bli lett og

ifølge Hans vilje hvis kirke dette er. Derfor går vi fremover i tro – og *det er emnet jeg ønsker å ta for meg her i formiddag.*»²

Hans budskap var betimelig og inspirert. Det kom som en åndelig påminnelse om hva livet egentlig dreier seg om, og hvordan vår himmelske Faders barn kan overvinne ethvert hinder. Det kom til en verden preget av verdslighet, vantro og synd.

Verdslighet

Verdslig utdannelse bidrar i stor grad til å forbedre verden. Verdslig lærdom på høyeste plan har sin utfoldelse i en atmosfære hvor det råder dyd, moralsk ansvar, åndelig sannhet og tro.

Det er i dag mye snakk om verdslige samfunn. Folk og nasjoner er stolte av å være *verdslige*, av å fokusere på «verdslige ting, [på] ting som ikke anses som religiøse, åndelige eller hellige»³.

Store deler av dagens verden anser i dag verdslighet som avgjørende for et balansert, rettferdig og ordnet styre. Derfor begrenses religiøse uttrykk i offentlige fora, borgerrettigheter avhenger av rettssystemet og lovgivningsprosessene, og menn og kvinner søker gjerne løsninger og oppreisning ved rettslig avgjørelse. På sitt verste overser samfunnets verdslighet begrepet evig liv, setter alt i sammenheng med den naturlige verden og er derfor tilbøyelige til å utøve *gjerninger uten tro*.

Det fordrer årvåkenhet og store anstrengelser å være troens menn og kvinner i en verdsligsinnet verden. Når menneskene druknes i verdslighet, er det deres natur å «først utholde, så synes synd på og så omfavne».⁴ Verdslighet oversvømmer menneskene i dag med slike resultater.

Dersom den ikke motvirkes av tro på Kristus som menneskenes Forløser, frembringer denne verdslig-sinnede eller naturlige verdenen menn og kvinner som er «stolte, selvopptatte, overdrevet kappelystne, bakstreverske, uavhengige til det ekstreme, styrt av sine lyster, drifter [og] verdslig anerkjennelse... Kort

sagt, det naturlige mennesket er en uforløst skapning, en som vandrer ... i lyset av sin egen ild ... (se 2. Nephi 7:10-11). Slike tilpasser seg tingenes tilstand rundt seg og får sine rettesnorer og holdepunkter fra en fallen verden.»⁵ Kort sagt: «Mennesker som er i en naturlig tilstand ... er uten Gud i verden» (Alma 41:11).

Ettersom verdslighet vanligvis ignorerer det evige perspektivet, kan det med tiden føre til vantro. Wolfhart Pannenberg, en teologiprofessor ved universitetet i München, uttrykker det slik:

«En offentlig opinion preget av verdslighet undergraver kristnes tillit til at det de tror er sant...

I et verdslig miljø vil selv en grunnleggende kunnskap om kristendommen ... forvitte. Det er ikke lenger et spørsmål om å forkaste kristne læresetninger. Svært mange har ikke den minste anelse om hva disse læresetningene består i... Jo mer omfattende uvitenheten om kristendommen blir, jo større blir fordømmene mot kristendommen...

... Problemet forverres av den kulturelle relativisering av selve begrepet sannhet... Mange ser det slik ... at kristne læresetninger bare er synspunkter som kan eller ikke kan tilpasses egne preferanser eller personlige behov...

... Den gjennomgripende verdsligsinnede samfunnsorden gir næring til en følelse av meningsløshet.»⁶

Tro på Kristus erstattes av tro på mennesket. Både i det offentlige rom og privat blir spørsmålene om hvor vi kommer fra, hvor vi går hen når livet er slutt og hva som til syvende og sist styrer det som er her og nå, ignorert. De anses som irrelevante. Denne vantroens tilstand er i ferd med å bli en katastrofe av enorme proporsjoner.

Vår himmelske Fader visste at dette ville skje. Evangeliets gjengivelse blåste nytt liv i troen på Jesus Kristus som Skaper, Frelser og Forløser. Den ga oss igjen den riktige forståelse av meningen med livet. I 1831 ble vår himmelske Faders barn fortalt:

«Derfor kalte jeg, Herren, som kjenner til den ulykke som skal komme over jordens innbyggere, på min tjener, Joseph Smith jr., og talte til ham fra himmelen og ga ham bud – for at tro ... kunne tilta på jorden» (L&p 1:17, 21).

Før denne verdens grunnvoll ble lagt, før universets planeter ble tildelt sin bane, levde menn og kvinner i en tilværelse (se Apostlenes gjerninger 17:28). Den

verdslige oppfatningen at livet kun er biologi, fornektet den grunnleggende sannhet, den underbevisste viten som bor dypt i hver eneste levende sjel om at «mennesket var også i begynnelsen *hos Gud*» (L&p 93:29; uthevelse tilføyd). Dette faktum er uforanderlig og ubestridelig.

Det paradisiske Eden med våre første foreldre, Adam og Eva, kom deretter, for at mennesket gjennom jordelivets erfaringer og Kristi forløsning kunne bli en komplett, fullt utviklet og fullkommengjort skapning. Patriarkenets tidsaldre, vår Frelasers vidunderlige komme og hans uforlignelige forsoning i tidenes midte og «de tider da alt ... blir gjenopprettet» (Apostlenes gjerninger 3:21), som ble innledet i 1820, dannet rammeverket menn og kvinner, gutter og piker, igjen kunne innordne sine liv og omgivelser etter ved «tro på Herren Jesus Kristus» (Trosartiklene 1:4).

Mine kjære unge venner, dere befinner dere midt i disse verdensbegivenhetene. «Fortiden er prologen, og det som har vært skal igjen finne sted.»⁷ Det som kan og må skje, er at deres tro og ledsagende gjerninger vil demme opp for vantroens tidevann. Dette er deres lodd i livet. Dette er deres hellige plikt.

Troens målemerker

Vår Mester sa: «Om dere har tro som et sennepsfrø ... [skal] ingen ting ... være umulig for dere» (Matteus 17:20). President Hinckley minnet oss om følgende:

«Når alt kommer til alt, ligger denne Kirkens eneste rikdom i dens medlemmers tro.»⁸

«I fremdriften av denne store sak er sterkere tro det vi trenger mest. Uten denne troen ville verket stagnere. Med den kan ingen stanse dets fremgang.»⁹

Den slags tro er mer enn innstilling, mer enn en oppfatning, mer enn et vitnesbyrd om hva man vet eller føler. Sann tro, den tro som omtales av vår kjære profet, avler rettferdighet i dette liv og frelse i livet etter dette. Den er konsentrert om den sanne og levende Gud og om Jesus Kristus som han sendte (se Johannes 17:3). Den bygger på sannhet, følger av kunnskap og fullkommengjøres ved gjerninger. Den får dødelige mennesker til å forstå og oppføre seg slik vår himmelske Faders barn skulle. Denne troen «er det første styrende prinsipp som [gjør oss i stand til å ha] makt, herredømme og myndighet over»¹⁰ hvordan vi tenker, hvordan vi handler, hva slags menn og kvinner vi er.

Apostelen Jakob ga oss formelen for slik tro:

«Hva gagnar det om noen sier at han har tro, når han ikke har gjerninger? ...

Noen kan si: Jeg skal vise deg at jeg har tro uten gjerninger, men jeg sier: Vis meg din tro uten gjerninger, og jeg skal vise deg min tro ved mine gjerninger...

... Tro, om den ikke har gjerninger, er død...

Ser du at gjerninger tilveiebringes ved ... tro, og ved gjerninger blir troen fullkommengjort?» (Jakobs brev 2:14-15, 17, 21).

Det er mye snakk om *målemerker*. Et målemerke er «en norm for ytelse eller oppnåelse som andre ting måles eller bedømmes i forhold til»¹¹.

Det er fire målemerker som kan hjelpe oss å vite om vår egen tro på Kristus blir «fullkommengjort» ved våre gjerninger. Disse målemerkene er (1) de valgene vi tar, (2) den hengivenhet vi viser, (3) den lydighet vi viser og (4) den tjeneste vi yter. La meg forklare.

De valgene vi tar

Først målemerket for valg. Siste-dagers-hellige «tror at vi må være ærlige, pålitelige, kyske, kjærlige, dydige... Vi trakter etter alt som er dydig, skjønt, prisverdig og godt» (Trosartiklene 1:13, uthevelse tilføyd).

Forestill dere en ung eldste som vi kan kalle Bill. Han har lært dette i Primær. Han trodde da, og han tror nå. En god stund nå, har imidlertid Bill vært belemret med pornografi. Han har oppdaget at dens forlokkelser er både sterke og vanedannende. Etter hvert møte med disse tarvelige tingene, har Bill følt seg kvalm, skamfull og uverdig.

Bill var til stede på generalkonferansen for noen uker siden. På prestedømmsmøtet hørte han president Hinckley si:

«Det er ikke den mann eller gutt i denne store forsamlingen i kveld som ikke kan forbedre seg. Og det trengs. Tross alt bærer vi Guds prestedømme...

Med dette prestedømme følger en stor forpliktelse til å være det verdig. Vi kan ikke hengi oss til urene tanker. Vi må ikke ha noe med pornografi å gjøre. Vi må aldri gjøre oss skyldig i noen form for overgrep. Vi må heve oss over slike ting. "Reis dere, o Guds menn!" og legg slike ting bak dere, og Herren vil være deres veileder og være med dere.»¹²

Bill besluttet: «Det er på tide at jeg tar konsekvensene av min tro!»

Han gikk til sitt hemmelige sted, hentet de skammelige bildene, de vulgære filmene og litteraturen, og ødela alt sammen. Han rensket sin samling for hard, rå musikk med gemene tekster. Han slettet alle koblinger til pornografiske nettsteder fra datamaskinen sin, installerte et beskyttelsesfilter og plasserte datamaskinen på et mer tilgjengelig sted for å unngå å gjenta sin synd.

Bill erkjente sine overtredelser for Gud. Han ba inderlig om styrke til å omvende seg, til å fordrive dette ondet fra sitt liv. Han søkte hjelp hos sin biskop og sine nærmeste. I sin fortvilelse har Bill følt den stille forvissningen: «Min sønn, du er på rett vei.» Hans tro blir bekreftet og styrket på grunn av hans gjerninger.

Det er fremdeles mye som må gjøres. Det vil bli faste, bønn, skriftstudium og mange tårer. En god biskop vil gi uvurderlig hjelp. Foreldrenes og de nærmestes trofasthet og bønner vil gi nødvendig støtte. Ikke desto mindre *viser målemerket: Bill begynner å utøve tro til omvendelse – han har tatt det rette valget!*

Den hengivenhet vi viser

For det annet, målemerket for hengivenhet. Siste-dagers-hellige «tror på alt som Gud har åpenbart, alt som han nå åpenbarer, og vi tror at han fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike.

Vi tror på Israels innsamling i bokstavelig forstand og på gjenopprettelsen av de ti stammer, at Sion (det nye Jerusalem) vil bli bygget på det amerikanske kontinent» (Trosartiklene 1:9-10), og at menn og kvinner «kalles av Gud ved profeti» og guddommelig myndighet for å få dette til (Trosartiklene 1:5).

Sann hengivenhet er knyttet til guddommelige hensikter som ble iverksatt før denne verdens grunnvoll ble lagt. Rettferdige forfedre sluttet seg til dem og ga sine liv for å fremme vår himmelske Faders hensikter. Vi har blitt betrodd å videreføre og bygge på deres innviede anstrengelser.

Nå vil jeg fortelle en historie som noen av dere kjenner.

I 1856 la Robert og Ann Parker og deres fire barn ut på reisen fra England for å slutte seg til de hellige i Utah. En profet hadde talt, og de hadde blitt befalt å samle seg i Saltsjødalen og hjelpe til med å bygge opp Sion. Som alle i McArthurs håndkjerrekompani, bar alle familiemedlemmene en del av byrden. Far og mor dro den tunge kjerren, Maxie (12 år) dyttet og Martha (10 år) tok seg av lille Arthur (6 år). Lille Ada (1 år) stabbet, ble båret og trillet i kjerren.

Et sted i Nebraska satte lille Arthur seg ned for å hvile, og sovnet. Brått og uventet blåste det opp til storm. Kompaniet skyndte seg å slå leir. Det var da de oppdaget at Arthur ikke var sammen med de andre barna.

I flere dager lette de uten resultat. Kompaniet måtte komme seg videre. Nå var det nødvendig at Robert og Ann Parker handlet ifølge sin tro. Archer Walters skrev i sin dagbok under 2. juli 1856: «Bror Parkers lille gutt ... kom bort, og faren dro tilbake for å lete etter ham.»

Da han skulle gå, la Ann et rødt sjal om skuldrene hans og sa: «Hvis du finner ham død, må du svøpe ham i sjalet før du begraver ham. Finner du ham i live, kan du bruke det som et flagg for å varsle oss.» Sammen med de andre barna tok hun håndkjerren og kjempet seg videre sammen med kompaniet.

Robert gikk tilbake den lange veien gjennom skogen og ropte og lette og ba for deres hjelpeløse lille sønn. Til sist kom han til en post- og handelsstasjon, hvor han fikk vite at barnet deres var blitt tatt hånd om av en skogsarbeider og hans hustru. Lille Arthur hadde vært syk av kulde og frykt, men Gud hadde hørt bønnene til hans kjærlige foreldre.

Hver kveld holdt Ann og barna utkikk. Den tredje kvelden, idet strålene fra den synkende solen traff et rødt sjal, sank denne tapre moren sammen i sanden. Fullstendig utmattet sov Ann for første gang på seks lange dager og netter.¹³ Gud var i sannhet god og barmhjertig. Deres gjerninger hadde belønnet deres hengivenhet og helliget deres tro, og i sin glede sang de hellige: «Alt er vel.»¹⁴

Lille Ada, min bestemor, vokste opp og giftet seg med min bestefar, Brigham Young McMullin. Og her er moralen. Hun lot aldri sine barn glemme at hun og hennes familie dro over slettene med Daniel D. McArthurs håndkjerrekompani. Historien om det røde sjalet ble vår historie – deres trosarv ble også vår. Slik går vi alle videre,¹⁵ og store hindre sviner som dugg for morgensolen.

Om disse tidlige hellige viser målemerket: *Deres gjerninger var kjennetegn på deres tro, deres hengivenhet en norm for deres etterkommere å følge.*

Den lydighet vi viser

For det tredje, målemerket for lydighet. Siste-dagers-hellige «tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordnanser» (Trosartiklene 1:3; uthevelse tilføyd).

Her forestiller vi oss et ungt par som er representativt for dem som lever i denne verdsligsinnede verden. David og Michelle kjente til denne trosartikkelen lenge før de kjente hverandre. Likevel møter de problemer som mange som deltar i denne sendingen, også står overfor. David og Michelle er i midten til slutten av 20-årene. De har kjent hverandre en god stund, de tilbringer mye tid sammen og de er forelsket. Likevel er de usikre når det gjelder ekteskap og familie. Skal de utsette å gifte seg til de har fullført utdannelsen, til de har mer penger eller til de har oppnådd noen av sine personlige ambisjoner?

De tenker også på den stadig stigende skilsmisseprosenten, krigene og urolighetene rundt i verden og overbefolkning. Kan ekteskapet overleve? Burde de bringe barn inn i en slik verden?

David og Michelle, dere må utøve deres tro! Husk: «Ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud.»¹⁶ «Det som Gud har sammenføyd, det skal ikke et menneske skille» (Matteus 19:6; se også L&P 132:19-20). «Barn er en gave fra Herren» (Salme 127:3). «Jorden er rik og det er tilstrekkelig, ja, i overflod» (L&P 104:17).

Handle ut ifra det dere vet er sant, og deres rettfærdige gjerninger vil fullkommengjøre deres tro. Dere vil få et rikt og godt liv. Følg deres foreldres gode eksempel. De hadde ikke råd til å gifte seg, men de gjorde det. Også de var bekymret for krig og uroligheter, men de utøvde sin tro og fikk dere! Ekteskapets og familiens krav hindret ikke deres utdanning, men beriket den. Når det gjelder deres personlige ambisjoner, er de helt og holdent knyttet til hverandres, deres, deres brødre og søstres og barnebarnas ve og vel.

Livet var ikke lett for foreldrene deres. De måtte spinke og spare og klare seg med det de hadde. Også de sto overfor spørsmål og omstendigheter de ikke hadde noe svar på, men de visste at den veien den allmektige Gud hadde foreskrevet, fordret at de fortsatte. Og dere er så mye «rikere» på grunn av det.

Av historiene de har fortalt dere om og om igjen, vet dere at alt har vært oppoverbakke for dem, «begge veier». Men deres gjerninger har helliget deres tro.

De er utvilsomt eldre. De er ikke lenger så raske til bens, ikke lenger så intense i sin væremåte, og deres utseende passer normalt ikke i en reklame. Men deres kjærlighet til Gud og hverandre gjenspeiler dyp ærbødighet og beundring. Livets arr har gitt dem

visdom, tålmodighet og takknemlighet. På små, men viktige måter, har de fått «full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser» (Hebreerne 11:1) – ting de ikke kunne se tidligere i livet. Men de var lydige. De utøvde sin tro og ble beseget i templet, ble velsignet med barn, og nå kjenner de de sanne kilder til lykke. *Målemerket viser: Lydighet nedkaller himmelens velsignelser – slik var det for deres foreldre, og slik vil det være for dere.*

Den tjeneste vi yter

For det fjerde, målemerket for tjeneste. Siste-dagers-hellige «tror på Gud den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den Hellige Ånd...

«Vi tror ... at Kristus personlig vil regjere på jorden, og at jorden vil bli fornyet og få sin paradisiske herlighet» (Trosartiklene 1:1, 10).

Vi vet mer om Guddommen enn noe menneske har kunnet forestille seg – og det vi vet, er sant. Vi kjenner dessuten Guddommens hensikt med denne jorden og alle dens skapninger. På grunn av det vi vet, og fordi Herren har pålagt oss den hellige plikt å hjelpe til med å tilveiebringe det, må vi ikke ta lett på vårt medlemskap i Kirken.

Noen er tilbøyelige til å være mindre engasjerte av frykt for å virke for religiøse. De ser på «Kirken som en institusjon, men ikke som et rike»¹⁷. Dere «ungdom av edel herkomst»¹⁸, la arbeidet i Kirken og Guds rike være det sentrale i deres liv. Når dere blir kalt til å tjene, si: «Ja», og gjør deres beste. Hør på denne befalingen fra Herren: «Søk derfor ikke de ting som hører verden til, men søk først å bygge opp Guds rike, og å opprette hans rettferdighet; og alle disse ting skal bli tillagt dere» (JSO, Matteus 6:38).

Om bare fire dager, 9. november, er det 150 år siden de uheldige pionerene i Willies håndkjerrekompani kjempet seg frem til Saltsjødalen. De hadde opplevd mye lidelse og død. Uværet og deres svekkede tilstand hadde krevd mange liv, men redningsmennene hadde reddet mange flere.

Levi Savage var blant dem som kom frem den dagen. Historien forteller om hans trofaste og innbitte innsats for å redde de hellige og føre dem trygt frem til dalen. Men hans edle tjeneste begynte ikke på de snødekte slettene i Wyoming. Dette var bare enda et kapittel, kanskje det største, i et liv i hengiven tjeneste.

Levi ble døpt i juni 1846, da han var 26 år gammel. Etter profetens kall om å flytte vestover, skrev han at «vi forberedte oss så godt vi kunne for en lang reise inn i et land som var helt fremmed og ukjent for oss... Vi tok farvel med vårt gamle hjem ... og vendte blikket vestover, uten å vite hvor vi skulle, bortsett fra at vi regnet med å slå oss ned et sted i Rocky Mountains' vestlige villmark»¹⁹.

16. juli 1846 vervet han og andre djerpe menn, igjen på profetens henstilling, seg i mormonbataljonen og marsjerte ca. 3200 km fra Council Bluffs, Iowa, til San Diego, California, og så videre til Los Angeles. Her ble de dimittert. Uten å vite noe om hvordan det sto til med hjem og familie, tok de fatt på ferden til Saltsjødalen. Ruten Levi Savage tok var ytterligere 2000 km i ulendt, fiendtlig område, men han kom til slutt frem til Saltsjødalen.

Her dyrket han jorden, kjempet mot gresshopper, giftet seg, fikk en sønn og begravet sin hustru noen måneder etter at barnet ble født. Ti måneder etter hans hustrus død, på oktoberkonferansen i 1852, ble han og flere andre trofaste brødre kalt av profeten til å åpne en misjon i Siam (dagens Thailand).

Denne gangen reiste de med hest og vogn tilbake til Californias kyst og Stillehavet. Etter en tid seilte de fra San Francisco til Calcutta på vei til sin misjon i Siam. Levis dagbokinnføring 29. januar 1853 gir oss et glimt inn i hjertene til disse tidlige misjonærene. Han skrev:

«Vårt prektige skip ble drevet av en mild bris over det mektige havet til våre bestemmelsessteder, bort fra vårt høyt elskede hjemland... Hver søkte sitt eget sted til meditasjon, hvor han reflekterte over hjemmets bekvemmeligheter, sin kjærlighet til hustru, barn og venner... Men nå var han kalt til jordens fjerne strøk, og hvorfor? For å samle seg gull og sølv, eller for å sikre seg verdens heder, pomp og prakt? *Så absolutt ikke! Men i lydighet til Herrens befaling om å bringe sannhetens og frelsens budskap til de formørkede og overtroiske nasjoner.* Deretter trakk hver av oss seg tilbake til sin køye for hvile og ro. Men om han sov eller var våken, dvelte hans tanker fortsatt ved fortidens realitet og fremtidens utsikter.»²⁰

Etter sin misjon seilte Levi hjem via Boston, Massachusetts, dro til sitt fødested Greenfield, Ohio, og da han kom dit sa han: «Jeg har reist jorden rundt.»²¹

Han sluttet seg til Willies håndkjerrekompani i Iowa City, Iowa, noe som innledet en saga av evig betydning for ham, hans familie og hele Kirken. Hans gjerninger i dette eposet satte kronen på et liv av offer og tjeneste. Om disse pionerene viser målemerket: *Deres tro og deres gjerninger var et fyrtårn i en vantro verden, deres tjeneste et mønster til etterfølgelse.*

Vi blir beveget av presten Frederick W. Fabers ord:

*Fedrenes tro står ennå ved makt.
Trosser all motgang, krig og tvang.
Hører vi ordet oss forkynt,
fylles vår sjel av gledes sang.*

*Fedrenes tro gir evne, kraft til å forkynde
ved din Ånd.*

*Gjennom den sannhet gitt av deg,
kan vi bli fri fra syndens bånd.*

*Fedrenes tro gjør målet klart:
Elsk du din neste som deg selv.
Kjærlige ord, et hellig liv
vitner om deg til livets kveld.*

*Fedrenes rene, dyre tro
skal til vår død i hjertet bo.»²²*

Jeg bærer vitnesbyrd, kjære brødre og søstre, om at Gud er i himmelen, hans navn er Elohim og han kjenner alle sine barn uavhengig av hvor de kommer fra eller hvor de befinner seg. Jesus, Israels Hellige, er hans elskede Sønn, alle menneskers Forløser. Joseph Smith, en ung gutt, ble kalt til profet ved Guds og hans hellige Sønnns røst, og på grunn av dette kallet ble Guds sanne kirke og rike gjenopprettet på jorden. Hvor velsignet vi er som vet disse tingene, og dere, mine kjære brødre og søstre, står ved historiens sammenløp. Dere kom fra herlighetens sfærer. Det er deres enestående privilegium å være tro mot pakten og streve fremover med gode gjerninger. Gjør det profetene sier. Tidligere generasjoner forventer det, nåværende generasjoner blir frelst ved det, fremtidige generasjoner er avhengige av det og Den hellige ånd vil lede dere hvert skritt på veien.

I Jesu Kristi navn, amen.

NOTER

1. Se «Ha takk for profeten du sendte», *Salmer*, nr. 17.
2. I *Conference Report*, sept.-okt. 2006, 87, eller *Liahona*, nov. 2006, s. 96. Uthevelse tilføyd.
3. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, 2. utg. (2001), «secular», 1731.
4. Alexander Pope: *An Essay on Man*, brev 2, linje 220.
5. *Book of Mormon Reference Companion*, red. Dennis L. Largey, (2003), s. 582.
6. «How to Think about Secularism», *First Things*, juni-juli 1996, 27, 30, www.firstthings.com/ftissues/ft9606/articles/pannenberg.html.
7. Boyd K. Packer, General Authority training meeting, okt. 2006; se William Shakespeare: *The Tempest*, red. W. J. Craig, Oxford Shakespeare (1924), akt 2 scene 1, linje 261.
8. I *Lys over Norge*, juli. 1991, s. 54.
9. I *Liahona*, nov. 2006, s. 85.
10. Joseph Smith, red: *Lectures on Faith*, (1985), s. 5, 8.
11. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, «benchmark», 193.
12. I *Liahona*, nov. 2006, s. 60.
13. Se Boyd K. Packer: *Memorable Stories and Parables by Boyd K. Packer* (1997), s. 4-6.
14. «Kom hellige», *Salmer*, nr. 26.
15. «Sikre som fjellene rundt oss», *Salmer og sanger*, nr. 155.
16. «Familien – En erklæring til verden», *Lys over Norge*, juni 1996, s. 10.
17. Neal A. Maxwell, *Lys over Norge*, jan. 1993, s. 62.
18. «Sikre som fjellene rundt oss», *Salmer og sanger*, nr. 155.
19. I Levi Savage juniors dagbok, red. Lynn M. Hilton (1966), s. xii.
20. I *Levi Savage juniors dagbok*, s. 5. Uthevelse tilføyd.
21. I *Levi Savage juniors dagbok*, s. 59.
22. «Fedrenes tro», *Salmer* nr. 44.